

JEG VIL VÆRE IDOL

Siger Beats redaktør, pigtrådens "enfant terrible"

Jeg er en kedelig karl!" – "Hvad folk mener om mig er flin-trende ligegyldigt"

Fænomenet Erik Haaest i samtale med Peters Abrams

"Jeg har ikke nogen venner". "Jeg er pigtrådens Cassius Clay" – "Jeg har verdens bedste popblad".

✱

At skulle interviewe Beats redaktør og Public Centers leder er to ting på trods af, at det er en og samme person. Konstant kommer journalisten med modsigelser til impresarioen Haaest. Og konstant må man følge med i lange udredninger, der flere gange må stoppes, fordi journalisten fjerner sig for langt væk fra det, som impresarioen ville have sagt – dersom han blev spurgt.

Jeg fik rent UG

Erik Haaest, f. Hansen d. 14.3. – 1935 på Hundsløv Tofttegård, Fyn, er blevet et fænomen inden for dansk underholdning, som mange helt så slet ikke eksisterede, mens lige mange er glad for hans eksistens.

Erik (Haaest) Hansen fortæller selv sin historie således (forkortet på grund af pladmangel): "Min far har Hundsløv Tofttegård på Fyn, hvor jeg er født, og han er ked af, at jeg har udråbt ham som grisehandler – sandheden er, at han har Danmarks vel nok fineste svineavlscenter. Han er, lige som jeg er blevet et sort får inden for svinebranchen. Han havde nok håbet på, at jeg ville være landmand.

Jeg startede min skoletid på Rynkebys stråtekte friskole hvor Grundtvigs billede hang på væggen og vogtede over de 2 skoleklasser, som blev undervist af 1 lærer.

Da skolen var overstået kom jeg ud at "tjene" for at få interesse for landbruget. Men den gang var der knap så meget med "organisation" der inden for, så det var faktisk, hvad jeg ville have med at gøre, og derfor blev landbruget ikke mit erhverv. Senere blev jeg gartnermedhjælper i Birkerød – men heller ikke det havde den store interesse. Jeg syntes selv, at jeg manglede viden til at begå mig i verden. Mange synes måske, jeg er selvglad, men det dækker over et mindreværds kompleks, siger Haast og

læner sig smilende tilbage i stolen et øjeblik og lader sine arme hvile efter de vilde fakter, der understreger hans fortælling. "Jamen, hvornår kommer journalistikken ind i billedet?"

"Jo, som sagt ville jeg have mere viden, og da jeg er morakker-typen, startede jeg på studenterkursus, hvor jeg tog nysproglig studentereksamen med rent ug, og da den tid var gået, måtte jeg finde noget at lave. Helst hvor jeg både kunne få mine meninger frem og mit navn på tryk.

Først aftjente jeg dog min værnepligt og var sandsynligvis blevet inden for militæret, hvis jeg ikke havde fået ultimatum og foretrak at forlade militæret som løjtnant fremfor at fortsætte som kontorløjtnant. Så tog jeg navneforandring fra Hansen til Haaest og blev derefter journalistelev i

Jeg er træt af pop

Jeg er pigtrådens Cassius Clay

Skjern. Her blev jeg meget hurtigt en kendt person, der livligt tog del i byens debatter, hvilket var ret usædvanligt af en elev. Så gik turen over Nakskov til Sjællands Tidende, hvor jeg skrev under pseudonymet "Bror Janus" – deraf nok et af mine kælenavne "Bror Haaest". Men jeg ville til København. Jeg kom til "Børsen" – "Aktuelt" og så over til BT, som stod for mig som en lysende sol – det måtte da være stedet at komme hen – desværre blev jeg skuffet. Mange mennesker tror, at jeg kan ryste en artikel ud af ærmet, hver gang jeg skriver noget, men sandheden er, at jeg lider de sværeste kvaler, hver gang jeg skal skrive noget, og må skrive det om mindst 10 gange, før jeg synes om det.

JEG ER TRÆT AF POP

Haaest rejser sig fra sin stol og går hen til vinduet, hvor han lægger den ene hånd på et digert værk med titlen "Samling af Danmarks land", medens han slår ud med den anden hånd og fortsætter: "Derude under hustagene bor de mennesker, der bestemmer, hvad der skal stå i aviserne og ugebladene – også mit eget blad "Beat" – som i øvrigt er verdens bedste popblad.

"Hvornår kommer interessen for poppen ind i billedet – og kan du lide det?"

"Jeg er dødtæt af pop, men jeg er lige glad, om folk siger ham popidioten – og pop er noget bavl, det er nu blevet min levevej. Jeg startede med at fatte interesse for pop sidste år, da Beatles var på besøg her i landet. Og så tænkte jeg: "Det er der sgu' penge i" og med det i baghovedet begyndte jeg for mig selv. Det startede med nogle koncerter af tvende grunde. For det første for at skaffe penge og for det andet for at et ansigt udad til. Begge dele lykkedes med mere eller mindre held. Pengene har jeg brugt til at sætte i firmaet, og ansigtet udad til har jeg nu i et år prøvet at få gjort mere tiltalende."

"Har du benyttet "Beat" til det, eller holder du de to ting skarpt adskilt?"

"Hm ... Beat er jo kommet til som en naturlig reaktion fra bladmanden Haaest og som et økonomisk interessefelt for forretningsmanden Haaest. Og da jeg har oparbejdet en stald af gode orkestre, er det jo naturligt, at de kommer i Beat. I øvrigt er det min mening, at der er or mange popblade i øjeblikket – de er unødvendige, da jeg som nævnt har sagt, at mit blad er det bedste popblad i verden. Hvis det drejes rigtigt, skulle det ikke være umuligt at sælge til folk på 80 år."

"Du har været ret skarp indtil flere gange og har derfor ry for at være en rå fyr – hvordan føles det?"

"Hvad folk mener om mig, er jeg flintrende ligeglad med. Bare lad dem kalde mig, hvad de vil. Jeg har ikke nogen venner og vil ikke ha' nogen. Jeg har været den første til at gøre opmærksom på, når der var noget galt – derfor er jeg en kedelig karl. Jeg skriver om de ting, som jeg synes, der skal skrives – men det skal blot være sandt. Korruption er en god ting, hvis den blot er sund. Ved korruption kan man nå langt og måske vil jeg selv være popidol – det er kun et spørgsmål om startkapital.

REVVY OG POP

"Så vidt jeg ved, har du prøvet dig i den retning?"

"Nå ja, jeg har optrådt som den morsomme mand i radioen, og jeg har optrådt i forskellige foreninger som revysanger. Engang var jeg også foredragsholder og i kraft af mine talemåder overbeviste jeg alle tilhørerne under foredraget, selvom jeg tabte den efterfølgende diskussion, for jeg er en dårlig debattør. Så har jeg skrevet nogle tekster til revyviser for Bodil Steen og Preben Uglebjerg – samt jeg har lavet oversættelser af diverse sange."

"Hvad med popsange – som f.eks. "Hjerternes fest"?"

"Hm ... Nå ... Jo, den lavede jeg og aldrig følt mig så misforstået. Det var ment som rent satire over kongerøgelse og pop, men den blev desværre opfattet gravalvorligt. Lad os skifte emne."

"Hvordan med samarbejdet mellem Bureau Bendix – eller SBA?"

"Med hensyn til Bureau Bendix er den sag skrinlagt, medens SBA og Public Center har indgået samarbejde pr. 1. august.

"Hvordan er dit forhold til de grupper, der er i din stald?"

"Jeg er sjælesørger, og alt hvad der kan tænkes, at en mand, der kan lide at arbejde med mennesker kan komme ud for. Alle de ting, som jeg i mit daglige arbejde kan komme ud for – er, hvor mærkeligt det end lyder, af grundlæggende betydning for min forretning – som af mange betegnes som svindel og en røverhule – men de fleste har heller ikke arbejdet hos mig."

"Hvordan føles det at være en skrighals?"

"Herligt – jeg er pigtrådens Cassius Clay. Måske skrider jeg meget op, men meget af det rammer også rigtigt. Jeg hader ulve i fåreklæder og vil hellere arbejde sammen med folk, der siger tingene ærligt – det være sig ganstere eller grisehandlere. Jeg ved, jeg ikke er nogen kedelig karl, men måske jeg er en bisse."

"Er bisse bondesnu?"

"Bondesnu er jeg ikke – men jeg benytter de samme forretningsmetoder, som bliver benyttet overfor mig – blot er jeg vist nok lidt smartere."

Igen smiler han – et smil så man flytter sig usikkert på sin stol.

"Hvordan ser du så på din mission som popmand?"

"Jeg er den mand i Danmark, som har givet de fleste orkestre chancen, og så længe jeg kan holde mit blad politisk uafhængigt vil jeg kunne fortsætte den linie, jeg kører nu. Ikke for at tjene penge og sidde at stable dem, men for min forretnings skyld. Jeg vil så prøve at putte lidt erfaring ind i de helt unge, samtidig med, at jeg vil give dem ansvarsbevidsthed."

"Om 20 år – hvad så?"

"Til den tid har jeg indrettet den gård, som er min forskudsarv – og hvis ungdommens problem er kommet mig lidt på afstand, vil jeg gå mig en tur på den gode muld og håbe, at jeg ikke længere er den kedelige, ubehagelige, forbryderiske og selvglade Haaest – men at folk har anerkendt mit geni og siger "Ham Haaest har nu ret i det han sagde og siger" Kort sagt: "Jeg ønsker at blive forstået."